

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Faisala Husseiniho v právní věci žalobce: **R. B.**, zastoupen Mgr. Šimonem Baliharem, advokátem se sídlem Žižkova 1737/52, Plzeň, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 2024, č. j. 33 A 12/2024-53,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 27. 3. 2024 č. j. CPR-9579-3/ČJ-2024-930310-V243, žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ze dne 7. 2. 2024, č. j. KRPP-19880-12/ČJ-2024-030022, o správním vyhoštění žalobce podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a o stanovení doby, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v trvání 2 roků.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu ke Krajskému soudu v Plzni, který ji zamítl rozsudkem ze dne 10. 6. 2024, č. j. 33 A 12/2024-53. Rozsudek krajského soudu, stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu, je k dispozici na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel uvedl že ve správním řízení bylo porušeno jeho právo na tlumočníka vyplývající z čl. 37 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), neboť mu byla ustanovena tlumočnice do jazyka ruského, přičemž s ohledem na jeho státní příslušnost měl být ustanoven tlumočník do jeho mateřského moldavského jazyka. V této souvislosti uvedl, že český jazyk ani ruský jazyk neovládá tak, aby byl schopen v těchto jazycích jednat před správními orgány a soudy, a současně jeho právní vědomí a znalosti českého právního řádu nebyly takové, aby byl schopen se bránit ustanovení tlumočníka do jiného jazyka bezodkladně po jeho ustanovení a zcela porozumět smyslu otázek kladených správním orgánem.

[5] Stěžovatel dále namítal porušení zásady non-refoulement. K tomu uvedl, že jeho bydliště v Moldávii se nachází v bezprostřední blízkosti hranic s Ukrajinou, jakožto i v bezprostřední blízkosti hranic s Podněstřím. Stěžovatel proto již v podaném odvolání vyjádřil obavy o svůj život a bezpečnost. S ohledem na probíhající a eskalující válečný konflikt mezi Ukrajinou a Ruskou federací, nelze podle stěžovatele mít pochyb o tom, že v místě jeho bydliště panuje nepříznivá bezpečnostní situace. Správní orgány tak byly povinny vyžádat si stanovisko ministerstva podle § 120a zákona o pobytu cizinců. Pokud tak neučinily, ačkoli v průběhu řízení stěžovatel tato tvrzení uvedl, a zjevně se jednalo o skutečná rizika, je absence opatření stanoviska zásadní nezákonností postupu správních orgánů. Pokud krajský soud uvedl, že ani on neshledal důvody znemožňující vycestování stěžovatele do Moldavska, neboť stěžovateli tam nehrozí skutečné nebezpečí ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je podle názoru stěžovatele takový závěr předčasný a nepřezkoumatelný, neboť soud zamítl provedení stěžovatelem navrhaných důkazů, a to jak účastnickým výsledkem, tak listinnými důkazy v podobě zákresů rizikových oblastí ve vztahu k bydlišti stěžovatele. Rozsudek je tak ve vztahu k této žalobní námitce podle názoru stěžovatele nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

[6] Závěrem stěžovatel namítal, že rozhodnutím o vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života a porušení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel má v České republice vážný vztah se svojí přítelkyní N. Š., přičemž jeho partnerský vztah bude v důsledku vyhoštění zcela přerušen a znemožněn. Krajský soud bez provedení dokazování vyslovil pochybnost o hloubce vztahu s ohledem předpokládanou jazykovou bariéru a s ohledem na skutečnost, že přítelkyně pracuje v SRN na směny. Práce v SRN je přitom v Plzeňském kraji velmi častá a zaměstnanci běžně denně přijíždějí domů. Skutečnost, že stěžovatel neprokázal hloubku vztahu ihned při výpovědi učiněné před správním orgánem I. stupně, nelze považovat za dostatečné vyvrácení nepřiměřeného zásahu do osobního života. Toto je nutné přičítat nedokonalé znalosti hmotného a procesního práva i tomu, že jednání nebylo vedeno v jeho mateřštině. Stěžovateli pak již v dalším průběhu správního řízení ani v řízení před soudem nebylo umožněno své tvrzení doplnit vlastním výsledkem nebo výsledkem přítelkyně. I tento postup krajského soudu podle názoru stěžovatele má za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[7] Stěžovatel proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby zrušil i žalobou napadené rozhodnutí a věc

pokračování

vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal, aby soud přiznal jeho kasační stížnosti odkladný účinek.

IV.

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech, o nichž rozhodoval před krajským soudem specializovaný samosoudce, je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námitky a stěžovatel ve své argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon. Otázce přijatelnosti kasační stížnosti se ostatně stěžovatel vůbec nevěnoval a ani náznakem neuvedl, proč by snad jeho kasační stížnost měla být přijatelná.

[10] Nejvyšší správní soud se již opakovaně zabýval námitkami obsaženými v kasační stížnosti. K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu lze odkázat na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003-130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004-62, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008-76, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007-84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012-41, či ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013-25 atp. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány i krajský soud důkladně posoudily (ne)existenci důvodů znemožňujících vycestování stěžovatele do Moldavska i tvrzený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Krajský soud argumentaci správních orgánů náležitě přezkoumal a ztotožnil se s jejich závěry. Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal. Nejvyšší správní soud dodává, že i skutkový stav byl zjištěn dostatečně a v souladu s judikaturou, srov. např. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003-42, ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004-63, ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 Azs 45/2008-67, a ze dne 27. 1. 2009, č. j. 2 Azs 91/2008-66.

[11] Otázkou jazyka, do kterého má být účastníkovi správního řízení tlumočeno (§ 16 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů), se již Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval. Např. v rozsudku ze dne 9. 12. 2020, č. j. 10 Azs 341/2020-28, uvedl: „Účastník řízení má právo na to, aby mu bylo tlumočeno do jazyka, v němž je schopen se dorozumět, nikoliv nezbytně do mateřského jazyka či úředního jazyka jeho domoviny (srov. rozsudek ze dne 17. 10. 2020, č. j. 9 Azs 274/2019-35, bod 11,

a judikaturu tam citovanou).“ V rozsudku ze dne 15. 6. 2022, č. j. 7 Azs 283/2021-25, Nejvyšší správní soud uvedl: „z žádného ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani jiného platného obecně závazného právního předpisu nevyplývá, že cizinec má právo na tlumočníka do jeho mateřského jazyka. S ohledem na ekonomii řízení (zejména u jazyků méně rozšířených, kde by bylo velmi obtížné zajistit tlumočníka ovládajícího daný jazyk) postačí, pokud je cizinci ustanoven tlumočník do jazyka, kterému rozumí a je schopen se v něm vyjadřovat.“ Podobně v bodě 9 rozsudku ze dne 27. 8. 2020, č. j. 1 Azs 20/2020-22, zdejší soud uvedl: „Nejvyšší správní soud již v minulosti připustil ustanovení tlumočníka i z jiného než z mateřského jazyka (např. rozsudek ze dne 23. 3. 2005, č. j. 4 Azs 307/2004-63). Stěžovatel nadto po dobu správního řízení až do vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně netvrdil, že by něčemu nerozuměl. V této souvislosti městský soud správně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018 č. j. 2 Azs 340/2017-79, ve kterém k obdobné námitce Nejvyšší správní soud uvedl: „Pokud stěžovatel v kasační stížnosti tvrdí, že tlumočení za užití ruského jazyka nerozuměl, je toto jeho tvrzení v přímém rozporu s obsahem správního spisu, a to zejména s protokolem o výsledku stěžovatele ze dne [...], v jeho závěru je stěžovatel tázán: »Rozuměl jste všem kladeným otázkám?«, načež odpověděl »Ano.« Dále je v uvedeném protokolu konstatováno: »Žádných dalších změn ani doplnění nežádám, a proto tento protokol jako správný a úplný podepisuje dne 10. 03. 2017 v 13:20 hodin.« Toto stěžovatel stvrdil svým podpisem. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud by stěžovatel skutečně nerozuměl tlumočení za použití ruského jazyka, musela by být jeho odpověď na výše uvedenou otázku negativní, resp. alespoň přibližně ve tvaru: »Položené otázky nerozumím.« Lze se proto přiklonit k názoru městského soudu, že stěžovatel namítal nepochopení ruskému jazyku při tlumočení nedůvodně.“ I v nyní posuzované věci stěžovatel podepsal protokol o výsledku účastníka řízení s tím, že nepožaduje jeho doplnění ani změnu a že je obsah protokolu správný; na dotaz, zda rozuměl všem položeným otázkám, odpověděl kladně.“ Nejvyšší správní soud má za to, že právě citovaný rozsudek (kde žalobce namítal, že jako Ukrajinec tlumočení do ruštiny nerozuměl) se týká věci zcela srovnatelné s věcí stěžovatele, a závěry v něm uvedené jsou proto přenositelné na projednávanou věc.

[12] Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně sám prohlásil, že žádá o tlumočníka do jazyka ruského. Během výsledku dne 7. 2. 2024 uvedl, že potřebuje tlumočníka do ruštiny. Ani jednou neuvedl, že tlumočníci do ruského jazyka nerozumí, rovněž nic nenamítl proti samotnému obsahu tlumočení (naopak výslovně prohlásil, že s obsahem protokolu o výsledku souhlasí a nepožaduje žádných změn, oprav nebo doplnění). Na veškeré otázky během výsledku reagoval přilehavě a věcně, přičemž nic nenasvědčuje tomu, že by kladeným otázkám nepochopil. Je rovněž velice nepravděpodobné, že by ustanovená tlumočnice nepoznala, že stěžovatel neovládá ruský jazyk a nerozumí jí, a navzdory poučení by hrubým způsobem porušila své povinnosti při tlumočení, čímž by se vystavila trestněprávní odpovědnosti. Stěžovatel tedy nebyl zkrácen na právu na tlumočníka podle § 16 odst. 3 správního řádu, resp. čl. 37 odst. 4 Listiny. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poznamenává, že stěžovatel sice na jednu stranu zpochybňuje svou schopnost dorozumět se v ruském jazyce, ale na druhou stranu neuvádí žádnou konkrétní nesprávnost či nepřesnost ve svých odpovědích tak, jak jsou zachyceny v písemném vyhotovení protokolu. Své obecné výhrady týkající se tlumočení poprvé sdělil až v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. I z tohoto hlediska lze souhlasit s krajským soudem, že námitky stěžovatele ohledně jeho neznalosti ruského jazyka se jeví jako účelové.

pokračování

[13] K námitce nesprávného vyhodnocení existence překážek k vycestování, kdy podle stěžovatele žalovaný pochybil, pokud nepřihlédl k jeho tvrzení o hrozícím nebezpečí v zemi původu a nevyžádal si závazné stanovisko k vycestování, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[14] Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel v průběhu svého výslechu k dotazu správního orgánu výslovně uvedl, že v domovské zemi není ohrožen na životě, nehrozí mu v ní žádná forma mučení, nelidského či ponižujícího zacházení anebo trestu a že je mu v ní zaručeno právo na osobní bezpečnost, na účinnou právní ochranu a spravedlivý proces. Dále při provedeném výslechu uvedl, že do svého domovského státu odjede dobrovolně. Jako důvod, proč odcestoval z Moldavska, uvedl, že jím byla práce v zahraničí. Teprve v odvolání zcela obecně uvedl, že mu v případě návratu do země původu hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, které specifikoval toliko tím, že jeho bydliště se nachází poblíž hranic s Podněstřím a s Ukrajinou, kde probíhá vojenský konflikt.

[15] Podle § 120a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců *[p]olicie v rámci rozhodování o správním vyhoštění podle § 119 a 120 je povinná si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, zda vycestování cizince je možné (§ 179); to neplatí, pochází-li cizinec z bezpečné země původu podle jiného právního předpisu a neuvedl-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179.*

[16] Výkladem citovaného ustanovení se Nejvyšší správní soud zabýval již v rozsudku ze dne 15. 1. 2021, č. j. 8 Azs 153/2020-36, v němž konstatoval, že „*správní orgán není povinen si vyžádat závazné stanovisko ministerstva, jestliže cizinec pochází z bezpečné země původu a neuvede-li skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců.*“

[17] Podle § 2 bodu 16 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, považuje Česká republika Moldavsko za bezpečnou zemi původu. Na tuto skutečnost správně poukázal i krajský soud a ani zdejší soud proto nemá pochyby o splnění první podmínky shora citované právní úpravy.

[18] Co se týče druhé podmínky, tedy toho, zda uvedl cizinec skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven skutečnému nebezpečí podle § 179 zákona o pobytu cizinců, i v tomto hodnocení neshledal zdejší soud pochybení krajského soudu. Stěžovatel při pohovoru uvedl, že mu žádné nebezpečí nehrozí. Následně v podaném odvolání pak zcela obecně konstatoval, že se v případě návratu do země původu obává nepříznivé bezpečnostní situace z důvodu blízkosti jeho bydliště s hranicemi Podněstří a Ukrajiny. Toto obecné tvrzení nijak blíže rozvedl ani později. Krajský soud v napadeném rozsudku správně konstatoval, že stěžovatel neuvedl žádné hájitelné tvrzení o tom, že by mu v Moldavsku hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Je sice povinností správního orgánu zjistit i bez návrhu všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch vyhošťovaného cizince, avšak je zejména v zájmu tohoto cizince, aby v rámci řízení uvedl konkrétně, čeho se obává. Pokud jsou tvrzení cizince neurčitá a nedůvěryhodná, nelze předpokládat, že by ministerstvo shledalo existenci

důvodů znemožňujících vycestování za předpokladu, že cizinec pochází z bezpečné země. Obdobně ve věcech udělení mezinárodní ochrany platí, že správní orgán vychází zejména z tvrzení žadatelů o azyl; břemeno tvrzení leží tedy primárně na tomto žadateli a je na něm, aby uvedl dostatek důvodů, které má správní orgán prověřit (srov. k tomu např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, č. j. 7 Azs 250/2020-33). Byť se v tomto řízení nejedná o řízení o žádosti, formulace citovaného ustanovení zákona o pobytu cizinců je jasně dána tak, že je právě na cizinci, aby rozhodné skutečnosti tvrdil. Bylo proto na stěžovateli, aby správnímu orgánu předložil taková tvrzení, z nichž by bylo možné dovodit, že může být vystaven skutečnému nebezpečí. To však stěžovatel neučinil, jak správně uvedl již krajský soud. Nejvyšší správní soud proto v postupu krajského soudu neshledal jakékoli pochybení.

[19] Nejvyšší správní soud dále souhlasí s krajským soudem, že přiměřenost dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele podle § 174a zákona o pobytu cizinců byla správními orgány vzhledem ke konkrétním okolnostem dané věci posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem.

[20] Správní orgán I. stupně se přiměřeností vydaného rozhodnutí podrobně zabýval na str. 5 a 6 svého rozhodnutí a žalovaný pak na str. 5 a 6 žalobou napadeného rozhodnutí. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je z obsahu správních rozhodnutí zřejmé, že nebyla opomenuta zásadní hlediska případu stěžovatele. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného plyne, že otázka soukromých, rodinných a ekonomických vazeb stěžovatele v České republice byla v tomto konkrétním případě posouzena dostatečným a přezkoumatelným způsobem. V této souvislosti je nutno poukázat na skutečnost, že sám stěžovatel v průběhu správního řízení kromě obecného tvrzení, že žije na území České republiky s přítelkyní N. Š., nar. X, státní občankou České republiky, se kterou se seznámil před pěti měsíci, nic bližšího neuváděl. Správní orgány lustrací v dostupných evidencích Policie České republiky však ověřily, že osoba pod stěžovatelem uvedenou totožností neexistuje. Skutečnost, že žije ve společné domácnosti s uvedenou osobou, stěžovatel nebyl schopen prokázat (např. společnými fotografiemi, smlouvou o nájmu). Stěžovatel navíc uvedl, že má manželku a dvě nezletilé děti (staré 9 let a jeden rok), které se nacházejí na území Ruska. Z uvedených důvodů správní orgány dospěly k závěru, že stěžovatel nemá na území České republiky žádné rodinné závazky, kvůli kterým by vydání rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života. Správní orgány v této souvislosti zohlednily rovněž délku pobytu stěžovatele na území České republiky, jeho věk, zdravotní stav, ekonomické poměry, společenskou a kulturní integraci a vazby k zemi původu. Stěžovatel ohledně těchto zjištění ve správním řízení nic konkrétního nenamítal, přestože byl v odvolacím řízení zastoupen advokátem. Stěžovateli bylo přitom v průběhu správního řízení umožněno uplatňovat svá tvrzení a důkazní návrhy ve vztahu ke skutečnostem, které by mohly prokázat, že rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života. Této možnosti nicméně nevyužil. Správní orgány proto nepochybily, když stěžovatele nevyzvaly k upřesnění jeho vyjádření. Po správních orgánech nelze požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatřovaly důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch stěžovatele, tedy i ty, které by se mohly týkat nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do jeho soukromého a rodinného života (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012,

pokračování

č. j. 9 As 142/2012-21). Rovněž není nezbytné, aby se správní orgány výslovně vyjadřovaly ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34). Správním orgánům tak v daném případě nic nebránilo relevantně poměřovat veřejný zájem spočívající v ukončení neoprávněného pobytu na území s právem na soukromý a rodinný život stěžovatele. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v průběhu správního řízení uváděl svá tvrzení týkající se zásahu do soukromého a rodinného života pouze v obecné rovině, bylo vyhodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění provedené správními orgány dostatečné.

[21] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že i pokud by stěžovatel doložil soužití ve společné domácnosti s tvrzenou přítelkyní, pak lze odkázat na rozsudek ze dne 4. 3. 2015, č. j. 1 Azs 160/2014-37, kde zdejší soud uvedl, že: *„Pokud byl rodinný život rozvíjen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizinec pobývá na území nelegálně, vede to zpravidla k závěru o zjevné neopodstatněnosti stížnosti (viz např. rozhodnutí o přijatelnosti ve věci Biraga a ostatní proti Švédsku, 3. 4. 2012, stížnost č. 1722/10, § 50; či Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království, 26. 1. 1999, stížnost č. 43279/98, nebo Andrey Shebashov proti Lotyšsku, 9. 11. 2000, stížnost č. 50065/99). Komentář k Úmluvě uvádí, že stížnosti osob, které si založily rodinu až poté, co jejich pobyt byl z určitého důvodu nelegální, jsou běžně Evropským soudem pro lidská práva odmítány jako zjevně neopodstatněné, a to i samosoudcem, který má pravomoc odmítnout stížnost, pokud lze rozhodnutí o její nepřijatelnosti učinit bez dalšího přezkoumání (Kmec, J., Kosař, D., Kratochvíl, J. Bobek, M. Evropská úmluva o lidských právech. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 958).“*

[22] Ke stejnému závěru dospěl i Ústavní soud, který v usnesení ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20 zdůraznil, že *„je-li shledáno, že k založení rodinného života došlo až v době, kdy stěžovatelův pobytový status v hostitelské zemi byl nejistý, porušení práva na respektování rodinného života dle čl. 8 Úmluvy lze konstatovat pouze výjimečně (srov. např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku, cit. výše, § 108; rozsudek ESLP ve věci Nunez proti Norsku, cit. výše, § 70; rozhodnutí ESLP ve věci Nguyen proti Norsku ze dne 26. 1. 2016, č. 30984/13, § 28; rozhodnutí ESLP ve věci Abokar proti Švédsku ze dne 14. 5. 2019, č. 23270/16, § 37; rozhodnutí ESLP ve věci Eze proti Švédsku ze dne 17. 9. 2019, č. 57750/17, § 46).“* Rovněž v nyní posuzované věci stěžovatel přistoupil k budování údajného partnerského vztahu v době, kdy byla jeho pobytová situace přinejmenším značně nejistá, a to s ohledem na chybějící pobytový titul (platné oprávnění k pobytu stěžovateli uplynulo dne 14. 7. 2023).

[23] Za situace, kdy podmínky pro vyhoštění naplněny jsou, správní orgán nemá jinou možnost než rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstantně judikuje, že *„konstrukce § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců (...) nedává správnímu orgánu na výběr, jaký právní následek při splnění dispozice právní normy zvolí. Jinak řečeno, v případě naplnění podmínek pro správní vyhoštění nemohl správní orgán prvního stupně postupovat jinak, než vydat rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky (...) Vzhledem tedy k tomu, že neoprávněný pobyt stěžovatelky na území České republiky nemohl být postižen jinak než uložením správního vyhoštění, nelze na něj nahlížet jako na nepřiměřený právní následek či dokonce na vybočení správního orgánu z mantinelů správního uvážení“* (srov. rozsudek ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, dále např. rozsudky

ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, či ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21). V nyní projednávané věci se správní orgány konkrétními okolnostmi, zejména soukromým a rodinným životem stěžovatele, zabývaly, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti bránily uložit správní vyhoštění. Podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. b) tedy byly v daném případě splněny, na základě čehož správní orgán I. stupně zcela správně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatele.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[25] O návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v dané věci Nejvyšší správní soud nerozhodoval, jelikož rozhodl o samotné kasační stížnosti bez zbytečného prodlení po provedení nezbytných procesních úkonů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-32).

[26] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterých, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, část III. 4., usnesení téhož soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 9 Azs 32/2021-32). Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2024

David Hipšr
předseda senátu